

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Toῦ DETLEY VON LILIENCRON

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!

— Είμαστε παράξενοι οί άνθρωποι, άρχισε νά μās λέει ένα βρόδον σέ μιά συντροφιά στρατιωτιών ό λοχαγός Γκρίνσταϊν. Για νά τó καταλάβετε, οās διηγούμαι μονάχα ένα περιστατικό πού μου συνέβη τόν καιρό πύδμουνα σιόν πόλεμο.

Ήταν ή παραμονή μιάς μάχης. Τά μεσάνυχτα, ό γενικός διοικητής τού Σώματος άνεκοίνωσε στους όξίωματικούς πούχαν έρθει νά λάβουν διαταγές πού άφορούσαν τή μεγάλη μάχη πού έτοιμάσαμε για τήν άλλη μέρα. Μαζύ μ' αὐτούς τούς όξίωματικούς ήσυονα κι' έγώ, γιατί κι' έγώ είχα έρθει νά λάβω διαταγές. Άφού μās άνεκοίνωσε ό γενικός διοικητής τού Σώματος τίς διαταγές του, νήθησαμε νά φύγομε.

Ήτανε νύχτα άκόμα, ή ώρα τρείς, όταν ξεκινήσαμε από κει για νά πάμε σιόν καταστολιούς μας. Άν και ήταν άρκετά νωρίς άκόμα, έγώ είχα πολύ όρμηό νά κάνω, κι' ήσυονα βιαστικός. Έπρεπε νά κάνω γρήγορα, γιατί ήθελα τρείς-τέσσερες ώρες για νά φτάσω σιόν καταστολιό, ότου ήταν ό στρατηγός μου, και νά τού μεταβιβάσω τίς διαταγές πού μου είχε δώσει γι' αὐτόν ό γενικός διοικητής τού σώματος.

Ήτανε χειμώνας. Ό σούρανός ήτανε ξάστερος, τó φεγγάρι έλαμπε και φώτιζε τούς κάμπους, φροσούσε όμως άέρας δυνατός κι' έκανε κρύο πολύ. Δέν ήσυονα μόνος μου, γιατί με συνόδευαν και δύο Ούζαδου. Κάναμε τάλογό μας νά τρέχουμε πολύ. Σέ ό όρμηό δέ μās έτυχε κανένα έμπόδιο, κι' έτσι φτάσαμε σιόν στρατιπέδο μας νωρίς, χωρίς καμιά καθυστέρηση, προυσιό άκόμα βγει ό ήλιος. Έγώ πήγα τότε ίνα σιόν στρατηγείο, για νά βρω τó στρατηγό μου και νά τού άνακοίνωσω τίς διαταγές πού τούχα φέρει. Τόν βρήκα σιόν κρεββάτι του. Είχε ξαπλωθεί ντυμένος, κι' είχε σκεπαστεί μονάχα με τó στρατιωτικό μανδύα του.

Άμα τού διάβασα τó έγγραφο πού τόν διέταζε νά προσέλθω, ό στρατηγός μου με διέταξε νά πάω άμέσως σ' έναν ώριζοντιό γουέτα τού στρατού και νά δώσω κάποια έπίείγουσα παραγγελία. Καβάλλουα λοιπόν πάλι τάλογό μου κι' έφωνα άμέσως.

Τήν ώρα πού βρυγα από κει, ό ήλιος είχε βγει κι' ό καιρός είχε αλλάξει έντελώς. Είχε συννεφιάσει, κι' ό άέρας είχε πέσει. Φιλονότανε πώς θάβρεχε, γιατί ή άτιμόσφιαιρα ήτανε νοσηρή, βαρεία και μελαγχολική...

Ό έχθρός δέν είχε φανε πούθενά τελεσταία. Είχε ήσυχάσει, είχε μάλισα και άπομακρυνθεί λίγο. Σ' όλο τó μέτωπο έπικρατούσε από μέρες ήρεμία. Τό πρωί όμως έπεινο είχαν άρχισει ν' άκούγονται κάπου κάπου μερικές μακρονές κανονίες.

Ό όρμηός πούχα πάει για νά πάω εκεί πού μ' έστειλεν ό στρατηγός μου, πού δέν τόν ήξερα γιατί δέν είχ' ξαναπαίει ποτέ από κει, προυσιό από μιά μικρή και στενή κοιλάδα. Άμα μπήκα σ' αὐτήν τήν κοιλάδα, είδα πώς περνούσε από κει μέσα ένα μικρό ποταμάκι, πού τó νερό του ήτανε άόδευτα, βρώμικα και λαοπερά κι' είχαν ένα χρώμα κιτρινωπόρινο. Στó βόθος διέκρινα κι' ένα μικρό ξύλινο γεφύρακι πού ένωε τίς δύο όχθες τού μικρού ποταμού, και είδα πώς από τó γεφύρι αυτό περνούσε ό όρμηός μου.

Άξαφνα, σιόδηκα. Κάτι είχα δει εκεί κάτω, πέρα, κοντά σιόν ξύλινο γεφύρακι. Τι ήτανε; Ήσυονα μακρυνό άκόμα, και δέν μπορούσα νά διακρίνω. Προχώρησα λίγο, μα σιόδηκα πάλι. Ένας στρατιώτης ήτανε ξαπλωμένος προυσιόμια, προυσιό άκριβώς σιόν γεφύρακι. Μή πού είχε σιόσει ό έχθρός καμιά ένέδρα; Προχώρησα λίγο άκόμα, και τότε είδι πώς δέν ήπηρεζε φόβος, γιατί ό στρατιώτης αὐτός ήτανε πληγωμένος, πιθανώτερα όμως μου φάνηκε νάτανε σκοτωμένος...

Κατάλαβα άμέσως, από τή σιολή του, πώς ήτανε Γάλλος, στρατιώτης τού έχθρού. Είχε πέσει άκριβώς προυσιό σιόν γεφύρακι, και μού κλεινε τó όρμηό. Ήτανε προυσιόμια προυσιόμια, και τó προυσιόμια τού άκουμιούσος σιόν χρώμα. Γι' αὐτό νόμιμα πώς ήτανε σκοτωμένος. Τά χείρα του και τά πιάτα του ήτανε τεταωμένα κατá έξω, κι' άνοιγμένα σάν τά φτερά τού άνεμού...

— Σ' αγαπώ... θά ζήσουμε σιόν... έξοχή... οί μενεξέδες... Μά δέν τελείωσε τή φρόση της κι' έκλεισε για πάντα τά μάτια της κ' έγειρε τó κεφάλι. Διήρηκε πρδς τήν αιώνια χαρά. Όταν πέθανε, εί'ανε βρόδον και τó σκοτάδι είχε άπλωθεί. Άμιλλήτος κοιτούσα τήν άγυαμμένη μου με τó νυμφικό φόρεμά της. Ή μελαγχολία μου ήταν μεγάλη και γλυκειά κι' ήξερα πώς θά με συχωρούσαν όλοι πού γέλασα έτσι τή φτωχή έρωτευμένη για νά τή κάνω νά βρη τήν Έστραχία μέσα σιόν ίδιο θάνατο... Μετάφρασις Γεωργ. Κοτς.

μουλου, και τάμπέχονό του ήτανε όλο αίματα. Θάτανε ώρες, μέρες ίσως, σιόν μέρος εκείνο και σ' αὐτήν τήν κατάσταση, γιατί τó αίμα πούχε βάψει τάμπέχονό του και νά τού ξεραθεί...

Δέν ήταν όμως νεκρός! Άμα τόν πλοσίασα, με κατάλαβε... Και τόν είδι άξαφνα νά σπώνη τó χέρι του, καταβάλλοντας όμως μεγάλη προυσιόμια... Αὐτή τή σιγιμή, ένα κοράκι πούχε καθίσει σιόν μικρού γεφυριού τά κάγκελα, σπώκθηνε σιόν άέρα και φτερούγιε μακρυνά... Κι' ό βρειάι πληγωμένος στρατιώτης άφισε πάλι τó χέρι του νά πέση σιόν χάμα...

— Νερό, νερό! ψιθύρισε, και δέ μίλησε πεία. Σκέφτηκα άμέσως πώς είχα καθήκον νά τού δώσω νά πιη... Ήξερα καλά τι μαρτύριο εινε για τούς πληγωμένους ή δίψα. Άποφάσινα νά κατεβώ άπ' τάλογό μου και νά τού δώσω νά πιη άπ' τó παγοτιρι μου. Ή καρδιά μου τόν λυπήθηκε και θέλησα νά τού κάμω τήν κυλοσύνη. Άλλά τή σιγιμή πού πάτησα τó πόδι μου χάμω, τó μετάνοιωσα...

Σκέφτηκα πώς ή διαταγή πού μούχε δώσει ό στρατηγός μου έπρεπε νά μεταβιβασθί σιόν πρδς όν όρον σου τó δυνατόν γρηγορώτερα, γιατί ήτανε πολύ σπουδαία και πολύ έπίείγουσα. Δέν μου έπετρέπετο νά χασομερήσω, για νά περιποιηθώ ένα Γάλλο τραυματία... Αὐτός ήταν ένας μονάχα, ενώ οί άλλοι πού ή ζωή τους έξηναίτο από τήν έγκαιρη μεταβίβαση τίς διαταγές τού στρατηγού, ήταν χιλιάδες. Δέν έπρεπε λοιπόν νά χδσω δευτερόλεπτο. Άρκετά είχα χασομερήσει ήδη... Έπρεπε νά περάσω άμέσως τó γεφύρι και νά φύγω... Και, άν κι' αὐτή τή σιγιμή αισθάνθηκα κάτι νά μου ληη μέσα μου νά μη τó κάνω αὐτό, έφωνα... Ό φτωχός Γάλλος δέ μίλησε. Κι' ή σιωπή του αὐτή —παράξενο πράγμα—, με πείραζε πολύ, με πείραζε σιόν καρδιά... Θά προυσιόμια χίλιες φορές νά με καταρίωνε, νά μ' έλεγε άσπλαχνο, κακό... Μά δέν έμίλησε...

Πήγα λοιπόν, έκανα τή δουλειά μου και νήσασα νά γυρισω πίσω. Όταν έφτινα πάλι σιόν κοιλάδα και πέρασα τó γεφύρακι, είδα, σιόν ίδια άκριβώς θέση και σιόν ίδια σιόση, τó Γάλλο τραυματία. Δέ βιαζόμυονα τώρα, και, με μιά κρυφή χαρά, κατέβηκα άπ' τάλογό μου με τó σκοπό νά τού δώσω κάτι νά πιη... Άνοιξα τó παγοτιρι μου, έκοψα από πάνω του, και τόν άνασώφισα λίγο, για νά τού δώσω νά πιη...

Άλλοίμονο! Είχα έρθει πολύ άργά...

Τά μάτια τού φτωχού Γάλλου ήταν άνοιχτά, μα τó βλέμμα του ήτανε θολό και άλανές. Είχε ζεφυρήσει...

Θά είχε πεθάνει φαίνεται από τήν αιμορραγία, γιατί τó χρώμα, σιόν μέρος ότου είχε πέσει ό Γάλλος στρατιώτης, ήτανε ποτισμένο με άψθονο αίμα...

Αί, λοιπόν, φίλοι μου. Έχω λάβει μέρος σ' όλους τούς τελεσταίους πολέμους και σ' όλες σχεδόν τίς μάχες... Έχω όρδησει και σ' έφόδους έκ τού συστάδην... Έχω σκιτάζει άλλεπτα... Και ποτέ μου δέ λυπήθηκα έναν έχθρό... Και όμως, αὐτός ό Γάλλος πού μου ζήτησε τήν τελεσταίωση τού ώρα νά τού δώσω λίγο νερό νά πιη και πού έγώ δέν εινε τούδωσα, δέ μού φέβει ποτέ άπ' τó μυαλό... Πάνε δεκατρια-δεκατέσσερα χρονια από τότε πού μου συνέβη αὐτό τó όλωσδιόλου άόημαντο περιστατικό πού οās διηγήθηκα, κι' άκόμα νομιζω πώς τόν βλέπω προυσιόμια μου τόν έτοιμοθάνατο τραυματία. Κι' εισθάνομαι νά με τούπη ή συνείδησίς μου... Όσο ζω, θά τόν θυμάμαι... Δέν είμαστε παράξενοι οί άνθρωποι, φίλοι μου;

(Άπ' τó Γερμανικό) Διασκευή Σταθ.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ!

Ή λαίδη Έβελιν Στρεφχόου ήταν έξαιρετικά φιλόνηρωπη γυναίκα. Όταν έμαθε πώς σιόν Σουδάν οί μαύροι έπαίθηναν κατá χιλιάδες, από τήν περιέργη για κείνη τήν εποχή (1870) άσθένεια τού ύπνου, έζητησε από τόν βασιλέα Έδουάρδο τήν άδεια νά στείλει εις τούς έυνοπαθείς 3000 Έυνηνηρία. Και τάστειλε ή άθεόφοβη!

Ό Ιστορικός

Ό λοχαγός Γκρίνσταϊν άρχισε νά μās λέει...